

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ**

**НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
професорсько-викладацького складу
13 – 14 травня 2015 р.
Том 1**

Собчишин В. М.	
АНАЛІЗ ТОЧКИ БЕЗЗБИТКОВОСТІ ЯК МЕТОД КОНТРОЛІНГУ	92
Чумак В. Д.	
РЕЗЕРВНИЙ КАПІТАЛ ЯК ВНУТРІШНЄ ДЖЕРЕЛО ФІНАНСУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА	94
Підсекція кафедри філософії, історії та педагогіки.....	96
Васько К. С.	
СОЦІАЛЬНА МОДЕНІЗАЦІЯ ТА ТРАНСФОРМАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА	96
Колодій О. С.	
ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ СТУДЕНТІВ У ПОЛКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ.....	99
Макарець С. В.	
ІСТОРІЯ ПОЛТАВСЬКОГО ГУБЕРНСЬКОГО ЗЕМСТВА ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ДІЯЛЬНОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ РАДИ	100
Шейко С. В.	
ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ПІЗНАННЯ В ТВОРЧОСТІ А.С.ХОМ'ЯКОВА	102
Якименко М. А.	
РОЛЬ ПОЛТАВСЬКОГО ГУБЕРНСЬКОГО ЗЕМСТВА У СТАВЛЕННІ І РОЗВИТКУ АГРОНОМІЧНОЇ ПОЛТАВЩИНИ (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧАТОК ХХ СТ.).....	104
Якубенко О. П.	
ПОЛІТИКА МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В АГРАРНІЙ СФЕРІ НАПРИКІНЦІ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТ.	106
СЕКЦІЯ ФАКУЛЬТЕТУ ЕКОНОМІКИ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ	108
Балдінська Н.О.	
ВИКОРИСТАННЯ ЕКОНОМЕТРИЧНИХ ФУНКЦІЙ У БАГАТОФАКТОРНОМУ ЕКОНОМЕТРИЧНОМУ АНАЛІЗІ.....	109
Березницький К. В.	
ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СВІТОВОГО РИНКУ ЗЕРНА	110
Браславець Т.М.	
РОЛЬ КУРСІВ ТА ТРЕНІНГІВ У ПРОЦЕСІ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ	112
Вакуленко Ю. В.	
ДИНАМІЧНІ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНІ МОДЕЛІ	114
Вольнова О.М.	
СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА	116
Воронько-Невідніча Т. В., Хурдей В. Д.	
НАПРЯМИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ МАРКЕТИНГУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ	118

Значна увага приділялася питанню створення повітових економічних рад, які, як вважалося, будуть незамінні як для кожного повіту окремо, так і для загальної економічної справи губернії. Збираючись не менше двох разів на рік, вони мали внести пожвавлення у різні галузі місцевої економічної діяльності земств. Основне завдання рад – з'ясування потреб населення, що давало надійне підґрунтя для вироблення планомірної системи допомоги населенню губернії, попередження заходів, які не є доцільними [2, с.102]. Проте план створення повітових рад не був реалізований.

Отже, можемо говорити, що Економічна рада стала своєрідним мозковим центром в економічній діяльності Полтавського губерньського земства; зуміла втілити у життя ряд позитивних заходів у різних галузях економіки [3].

Список використаних джерел:

1. История Полтавского земства. Дореформенный период и введение земских учреждений. Вып.1 / Сост. Щербина Ф.А. – Полтава, 1914. – 238 с.
2. Доклады Полтавского губернского земства собранию XXXIII очередного созыва Полтавской губернской земской управы 1897 г. – Полтава, 1897. – 333 с.
3. Якименко М. Роль Полтавського губерньського земства в інтенсифікації сільськогосподарського виробництва після скасування кріпосного права / Микола Якименко // П'ята Полтавська наукова конференція з історичного краєзнавства: Матеріали доповідей і повідомлень. – Полтава: ПДПУ ім. В. Г. Короленка, 2003. – С. 43-44.

ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ПІЗНАННЯ В ТВОРЧОСТІ А.С.ХОМ'ЯКОВА

Шейко С. В., кандидат філософських наук, доцент

Аналіз концептуальних основ взаємин свободи та пізнання людини ґрунтується на різноманітних практичних їх проявах та поглиблює духовно-теоретичні аспекти освоєння цієї проблеми. Визначення свободи волі людини в історико-філософському контексті досить рельєфно виявляється в процесі становлення самобутньої національної самосвідомості, зокрема, в російському слов'янофільстві XIX ст.

Представники різних світоглядних напрямків, досліджуючи становлення російської філософії середини XIX ст., сходяться на тому, що перелом світоглядних принципів розпочинається з течії слов'янофілів. М.Бердяєв вказував на той факт, що слов'янофільство – це перша спроба ствердження національної самосвідомості в Росії. Початок самостійного розвитку російської філософії визначається періодом становлення слов'янофільських концепцій пізнання та свободи волі людини. Тисячу років тривало «російське буття», але «російська самосвідомість» починається з того часу, коли слов'янофіли О. Хом'яков та І. Кирєєвський поставили питання, що «таке Росія, в чому її суть, її покликання, її місце у світі» [1, с. 36].

Розглядаючи питання про співвідношення особи та суспільства, Хом'яков вважає, що лише в суспільстві людина досягає своєї моральної мети, практичного втілення принципів свободи. Філософ пов'язував традиції західноєвропейського раціоналізму з індивідуалізмом як феноменом, протилежним істинному християнству. Його полеміка з гегелівською філософією стала прикладом критичного аналізу будь-якої філософської доктрини, що відступила від істин християнського вчення. Хом'яков розглядає гегелівську систему як кульмінаційний пункт розвитку раціоналізму. Основоположним моментом критики гегелівського ідеалізму стала проблема переходу від абстрактного до конкретного. Гегель абсолютизує абстракції пізнання, розриваючи цим єдність абстрактного та конкретного. Такий розрив став можливим унаслідок ототожнення логічних понять із об'єктивною реальністю, тобто збіжності мислення та буття. Принцип тотожності мислення та буття став послідовним завершенням раціоналістичних традицій західноєвропейської філософської думки. Гегель прагнув вивести всю дійсність із розвитку самостійного мислення суто логічним шляхом. Хом'яков у цілому правильно охопив найважливіші положення раціоналізму та вказав на його методологічну обмеженість. Розвиток раціоналізму в німецькому ідеалізмі йшов шляхом перетворення реально мислячого суб'єкта в суб'єкт суто логічний. Тому раціональне значення – це відхилення від конкретного буття, а ототожнення поняття і буття означає підміну реальності логікою, по суті, формальною абстракцією.

Філософ-слов'янофіл запропонував власний шлях із безвиході гегелівського раціоналізму. Відповідно до його пропозиції абстрактні початки німецького ідеалізму повинні інтерпретуватись за допомогою християнських православних істин. Уся повнота і досконалість гегелівської абсолютної ідеї перетворюється в духовні атрибути Бога. Зважаючи на це, необхідно поєднати всезагальний божественний дух із окремими ідеальними явищами, важливо також обґрунтувати взаємозв'язок Бога з людською особистістю. З цією метою Хом'яков розробляє власну концепцію пізнання та свободи волі людини.

Християнський смисл поняття «соборність» дозволяє російському філософу звернути увагу на суспільну сутність істини. Її необхідне існування виявляється не в індивідуальній свідомості, а в її соборній єдності. Будь-якої надіндивідуальної свідомості як самостійної реальності і, тим більше як суми індивідуальних свідомостей не існує. На його думку, «Мудрість, що живе у тобі, не є тобі дана особисто, але тобі як члену Церкви» [2, с. 8]. Соборність – це вираз духовної та моральної єдності народу. В цьому полягає основний аспект розуміння мислителем природи істини як результату єдиної вірування-думки, суспільного її походження.

Людина, згідно з його вченням – це обмежена істота, наділена раціональною волею та моральною свободою. В окремо взятій особистості завжди відбувається боротьба двох протилежностей – індивідуальної свободи та загальної необхідності. Пошуки слов'янофілів дали потужний поштовх системному дослідженню концептуальних проблем свободи волі та пізнання в російській філософії другої половини XIX ст.

Список використаних джерел:

1. Бердяев Н. А. Хомяков А. С. – М. : 1912. – С. 3-54.
2. Хомяков А. С. Церковь одна // Соч. в 2 т. – Т.2. – М. : Медиум, 1994. – С. 5-23.

РОЛЬ ПОЛТАВСЬКОГО ГУБЕРНСЬКОГО ЗЕМСТВА У СТАВЛЕННІ І РОЗВИТКУ АГРОНОМІЧНОЇ ПОЛТАВЩИНИ (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧАТОК ХХ СТ.)

Якименко М. А., доктор історичних наук, професор

Загальновідома сентенція «Хліб усьому голова» є актуальною для усіх часів і народів. Та особливе значення вона має для України, яка на початку ХХІ століття повертає собі колишню славу житниці Європи. Саме ця обставина змушувала як теоретиків, так і практиків сільськогосподарського виробництва, шукати і знаходити шляхи підвищення його ефективності.

На рубежі ХІХ – ХХ ст. Полтавщина належала до регіонів із яскраво вираженою спеціалізацією виробництва зернових культур, потреба у яких зростає як всередині держави так і далеко за її межами. До числа перших, після скасування у 1861 р. кріпосного права кроків, спрямованих на підвищення ефективності такої галузі як тваринництво, належала робота земства по створенню кооперативів та банківських установ, метою діяльності яких було налагодження іпотечного кредитування безпосередніх товаровиробників.

Проте аграрна криза кінця ХІХ ст., однією із причин якої була низька конкурентоздатність сільськогосподарської продукції, щовироблялася в Російській імперії, примусила центральні органи державної влади та місцеве самоврядування в особі земства шукати шляхи більш ефективного розповсюдження досягнень сільськогосподарської науки саме у середовищі дрібних товаровиробників, на яких припадала ледь частка експортного зерна. Як результат – виникнення спеціалізованих навчальних закладів у вигляді сільськогосподарських шкіл та шкіл садівництва і городництва. Саме наприкінці ХІХ ст. з'являються розпорядження Міністерства землеробства і державних маєтностей про відкриття Лубенської, Жабківської та Андріївської сільськогосподарських шкіл, а також Полтавської школи садівництва та городництва – попередника сільськогосподарського технікуму і, відповідно, Полтавської державної аграрної академії. Розуміючи, що навчання кількох сотень селян не матиме суттєвого впливу на кількомільйонне народонаселення тогочасної Полтавської губернії, уряд розпорядився відкрити фінансування з державного бюджету губернських агрономів і фахівців зоотехнічної та ветеринарної справи. Проте основний тягар фінансування підготовки вище згаданих фахівців падав все ж на бюджети губернського і повітових земств. Саме земство здійснювало безпосередній контроль за якістю навчання та працевлаштування випускників сільськогосподарських шкіл.